

sumari

Pàg. 14: DE QUAN JO ERA NOI, per OCTAVI FULLAT

Pàg. 15: EL PRINCIPI DE PETER, per FREDERIC RODA

Pàg. 16: ELS EXERCITS DE LA NIT, per SEMPRONIO

Pàgs. 17-18 i 19: UNA CONVERSA AMB JOSEP PLA, per VICENÇ BOSSER

Pàgs. 20 i 21: POSTAL D'EIVISSA, per FERRAN PLANES

Pàg. 26: CONVERSA AMB ALEXANDRE BALLESTER, per JAUME FUSTER

Pàg. 27: VARIACIONS SOBRE UN TEMA ACTUAL, per FELIP CID

Pàgs. 28 i 29: EL RASTRE D'UNS MALLORQUINS, per VICENÇ RIERA LLORCA

Pàgs. 34 i 35: SAINT-CYR-SUR-MORIN... CASTELL DE CARTES, per XAVIER BENGUEREL

Pàgs. 44 i 45: OLÉRDOLA, ANTIGA CAPITAL DEL PENEDES, per RAMON PLANES

I LES SECCIONS HABITUALS DE LA REVISTA AMB LES SIGNATURES D'ÀNGEL CASAS, JOAQUIM CASAS, AVELÍ ARTÍS-GENER, JOSEP FAULI, FOLLET, ORIOL MARTORELL, JAUME MIRAVITLLES, PERICH, ALBERT JANÉ, JAUME PICAS, RAFAEL I CARLES PRADES, ROBERT SALADRIGAS I JOSEP VENTURA.

els mals dels altres

L'ALLAU de males notícies aclapara la gent i la deixa en un estat d'insensibilització, a dos dits de la indiferència. «Si tot va tan malament —sembla que es digui a si mateix el ciutadà ras—, poca cosa puc fer-hi jo. Val més que m'ocupi dels meus problemes personals, que prou maldecaps em donen.» I es tanca, va afegint capes a una crosta que el torna fred i egoista, amb un nucli interior que, per desgràcia, no és cap perla.

Hi ha tot un sistema que s'aprofita d'aquesta pèrdua col·lectiva dels sentits i l'administra a favor d'interessos molt particulars. Les situacions absurdes, els escàndols econòmics, els abusos de poder i altres virtuosismes queden ofegats sota una successió de fets dramàtics: centenars de milers de persones que són destruïdes i es moren de fam en alguna regió d'Àfrica, nous assassinats en massa al sud-est asiàtic, crims estremidors, devastació i dolor a l'Orient proper, el fantasma de noves guerres, les topades entre estudiants i policies i l'actuació de guerrilles rurals i urbanes. Són notícies el so i la imatge de les quals, estratègicament servits a l'hora de dinar i a l'hora de sopar, encomanen una falsa sensació de confort familiar, una enganyadora seguretat domèstica. Ningú no pensa —o no vol pensar-hi— en la possibilitat de tenir tanda guardada en una d'aquestes llargues cues de gent destinada a rebre. D'aquí a creure que les campanes no repicaran mai per a nosaltres només hi ha un pas.

Es podria dir que els fets esgarrifosos són, acostats a freqüència dels ulls per les tècniques informatives, un espectacle que se'ns va fent indispensable, com el pa i el circ dels romans, adaptats, és clar, a la mentalitat moderna. «Què porta, avui, el diari? Què passa?», ens preguntem cada dia, esperant en el fons números nous del gran espectacle, amb un cicle ben determinat: impacte inicial, clímax i decadència. Ens fa falta per a trencar la monotonia i la grisor diàries, i als altres, els qui llancen trossos de pa des de carros triomfals i organitzen els programes del circ, els va bé per a convèncer-nos d'anar repetint una cinta gravada: «Encara bo! Ens queixem per vici... Nosaltres ra!».

Per això abunda més la notícia que el comentari, el cop informatiu més que no pas els intents d'interpretació. Ens inquieta investigar les causes perquè, com a espècie, no quedem bé. A més, el comentari ens avisa que el problema —i, per tant, la vergonya col·lectiva—, encara existeix, encara ens hauria d'amoïnar, més enllà dels excitants titulars a vuit columnes de les primeres referències. Per exemple: a Biafra encara hi ha sofriment moral i misèria física. Però qui se'n recorda? Les fotografies de criatures famolenques, els coneguts ventres inflats i les cames i els braços esquelètics han passat de moda, han perdut la rabiosa actualitat. Les hem arxivades entre les malalties cròniques i les víctimes d'aquests mals són incòmodes, les aïllem, es presten a l'oració i al comentari pietós. Però ja ens perdonaran... No servim per a aquestes coses... Ens trastornen i després se'n ressent l'estómac. Ens estimem més no pensar-hi.

D'altra banda, als empresaris de la notícia no els convé gens que el lector-oient-espectador s'acostumi a analitzar. El que cal és que el públic s'esgarrifi provisionalment i calli d'una manera permanent. Per això cal ennuegar-lo amb material a raig fet. Imitant una coneguda sentència, es podria dir que si no existissin les males notícies, les hauríem d'inventar. És instructiu i curiós observar l'art de tapar forats locals amb males notícies internacionals. Degut a un misteriós entrellat de circuits impresos i segellats —sobretot això—, resulta que un terratrèmol amb víctimes, o, encara millor, una revolta popular amb baixes vistes, per lluny que s'esdevinguin, serveixen per a amorosir un «reajustament» de tarifes. És qüestió de posar-hi el coll i d'esforçar-se, un efecte òptic com aquell del dibuix d'una gàbia amb un canari a fora: acostant la figura als ulls, el canari es fica dins de la gàbia. Tornant-la a separar, el canari s'escapa. Allunyem de nosaltres la notícia dolenta i ens farà talment l'efecte que sortim de la gàbia.